

Jubilant - Bloudkov nagrajenec

Te dni, točneje 12. junija so se zbrali delavci in najzvestejši prijatelji lahke atletike Slovenije in Jugoslavije, da bi čestitali k 70. jubileju tovarišu Janezu Gabršku-GABRU. Srečanje je pripravilo ŽELEZNIČARSKO ŠPORTNO DRUŠTVO LJUBLJANA, kjer je tovariš Gabršek v letih od 1950 do 1975 dosegal največje uspehe na področju trenerskega in organizacijskega dela pri ATLETSKEM KLUBU in ZBORU ATLETSKIH SODNIKOV LJUBLJANE, kjer dela tovariš Gabršek zadnja leta. Športno srečanje je bilo v obnovljenih prostorih na STADIONU v Šiški.

K jubileju so tovarišu Gabršku čestitali predstavniki TKS in ZTKO skupščine občine Ljubljana-Šiška, Atletskega saveza Jugoslavije, Atletske zveze Slovenije, Ljubljanske območne atletske zveze, Atletskega saveza Hrvatske, atletske klubov: Mladosti iz Zagreba, Maribora, Kladivarja iz Celja, Olimpije iz Ljubljane, Partizana iz Beograda in drugih, ter vrsta posameznikov, med njimi: olimpijca Hafner in Špan.

Predsednik atletskega kluba Ljubljane tovariš Edo Segar je vsem prisotnim na kratko orisal delovno pot Gabra in med drugim dejal:

»Tovariš Gabršek Janez se je rodil 12. junija 1910 v Ljubljani. S športnim udejstvom je pričel v rani mladosti. Leta 1925 se je vključil v SK Jadran, dve leti kasneje pa k ASK Primorju, kjer je leta 1929 postal slovenski prvak v plavanju na 1500 m prosto. Leta 1930 se je odločil za atletiko in ji ostaja zvest do danes. Svojo tekmovalno kariero je dosegel v letih pred II. svetovno vojno, ko je bil slovenski in državni prvak, reprezentant in tudi rekorder v tekih na srednje proge. Že leta 1939 je prevzel mesto trenerja pri podzvezi v Splitu in nato prešel k Jesenicam. Vojna je prekinila njegovo delo na športnem področju, ki ga je nadaljeval po osvoboditvi pri zagrebški Mladosti. Leta 1947 se je Gabr vrnil v Ljubljano, postal trener pri Enotnosti, se ponovno selil v Maribor (bil trener pri ZAK Mariboru) končno pa postal profesionalni trener pri ZAK LJUBLJANA, kjer je leta 1975 dočkal upokojitve — vendar le formalno, saj še danes aktivno sodeluje v lahki atletiki in naporih nas vseh za njen razvoj.

Tovariš Gabršek ima največ zaslug za uspehe železničarskega atletskega kluba Ljubljane v letih od 1950 do 1975. V moški atletiki je bil ZAK Ljubljana s svojimi vrhunskimi tekači Hafnerjem, Španom, Štrosom, Kovačem, Homanom, Božičem, Poličem, Pilgramom, Pungerčičem in drugimi v vrhu jugoslovanske atletike, tudi v ekipnem tekmovalstvu.

Poleg tega, da je tovariš Gabršek vzgojil vrsto kakovostnih tekmovalcev, državnih prvakov in rekorderjev jim je bil istočasno tudi vzgojitelj in svetovalec v življenju. Vsi njegovi atleti so si ob rednih treningih pridobili tudi poklice in so sedaj uspešni člani naše socialistične samoupravne družbe. Pomembno je tudi, da nas je veliko ostalo zvestih lahki atletiki kot organizatorji ali sodniki, je na kraju poudaril tovariš Segar.

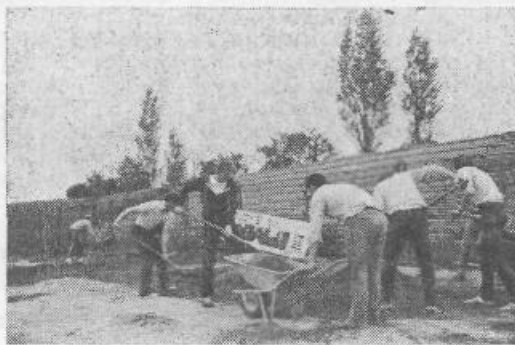
Željam za nadaljnjo aktivno pot lahkoatletskega delavca tovariša Janeza Gabrška-GABRA so se poleg atletskega kluba Ljubljane pridružili vsi prisotni in mu izročili darila — priznanja kot skromno nadomestilo za veliko delo.

Jubilant tovariš Gabršek (nosilec zlate trenerske značke ASJ 1970 ter Bloudkove nagrade 1978) se je vsem zahvalil za izrečene čestitke in priznanja in zaključil z besedami, da so mu največja priznanja poklonili njegovi varovanci atleti z dosežki od katerih je bil zelo vesel zmage trojice: Božič, Ferfila in Čas na pohodu ob žici okupirane Ljubljane leta 1972, kar se do danes ni dovolj omenjalo. Veseli ga tudi, da smo pričeli z obnovo atletskega stadiona v Šiški, kar bo pripomoglo k dvigu atletike. Med prisotnimi atletske in drugimi športnimi delavci so se izmenjale misli in vrsta načrtov za prihodnost atletike kraljice športov oziroma prioritete panoge pri nas. Maršikatera misel pa bi bila zaželjena tudi v smislu realizacije.

S šopkom cvetja so čestitali tovarišu Gabršku k jubileju tudi najmlajši atleti Šiške s svojim strokovnim vodjem Slavkom Černetom in se zaobljubili, da bodo zvesto čuvali »slavo« atletskega kluba Ljubljane tudi v prihodnosti.

eš

Delovna akcija

MEDTEM KO SE NA VSEH FORUMIH MESTA LJUBLJANE VSE BOLJ CESTO RAZPRAVLJA O PROBLEMATIKI TELESNOKULTURNIH OBJEKTOV MESTA, SE JE MLADI KOLEKTIV ŽELEZNIČARSKEGA ATLETSKEGA KLUBA LJUBLJANE sprijel bolj konkretno s tezo in dotrajanimi napravami na stadionu ŽSD Ljubljana v ŠIŠKI.

Ugotovili so, da ne morejo čakati na odločitve izza zelenih miz in da je edini izhod za nadaljevanje dela treningov, ki so tudi edina pot k napredku, AKCIJA.

BULDOZER, KRAMP, LOPATA, SAMOKOLNICA IN DELOVNA AKCIJA NAJ BO DO POKAZATELJ EDINE RESITVE IZ TEŽKE SITUACIJE, V KATERO JE ZAŠLA LJUBLJANSKA ATLETIKA seveda v velikem pričakovanju podpore in razumevanja občinskih in mestnih telesnokulturnih forumov. Istočasno je ta akcija tudi prispevek šišenske mladine — atletov k letošnjemu prazniku občine Ljubljana-Šiška, ki bo na tem objektu 20. t. m. ob 17. uri s športnim in zabavno-kulturnim programom.

V središču pozornosti

„Naš delavec in športnik Mišo Magušar!!!“

V naši občini živi in dela tudi znani športnik — smučar Mišo Magušar, dolgoletni član državne reprezentance, bivši pionirski, mladinski in članski prvak Jugoslavije v slalomu. Toda namen tega pisanja ni opisovanje njegovih uspehov ali neuspehov na športnem področju, temveč odnos njegove delovne organizacije Viator, TOZD Delavnice, ki mu je prekinila delovno razmerje. Ne glede na to, da so mu prekinili delovno razmerje, pa je v njihovem internem glasilu izšel članek: »Naš delavec in športnik Mišo Magušar«, v katerem je izjavil: Za mojo smučarsko odsotnost ima TOZD Delavnice razumevanje.

V razgovoru z njim, kako in kaj sedaj, je povedal:

»V športu človek prenese poraze, ker je to sestavni del tekmovalstva in če tega ne zmoreš, je bolje, da se s športom ne ukvarjaš. Tako zame ni »neuspeh«, ker nisem šel na olimpiado, šel je pač tisti, ki je bil v tistem trenutku bolj pripravljen. Seveda sem si uvrstitve v reprezentanco za olimpiado močno želel. Toda nisem pričakoval, da se bo to poznalo tudi v odnosih v moji delovni organizaciji, ki mi je v prejšnjih letih ponujala in dala obilo pomoči, da sem se lahko pripravil za naporna tekmovalstva.«

Do kakšnih nesoglasij je prišlo v odnosih med teboj in tvojo delovno organizacijo?

»Mislim, da je prišlo do nesporazuma na relaciji Smučarska zveza—Viator, čeprav je sodelovanje prej bilo urejeno, seveda dokler sem dosegal določene rezultate. Posledica tega je, da v delovni organizaciji niso hoteli več razumeti mojih izrednih izostankov od dela, zaradi obveznosti, ki sem jih še imel do reprezentance, so mi brez predhodnega razgovora ali pismenega obvestila prekinili delovno razmerje. Ko sem zbolel za pljučnico, sem pri zdravniku izvedel, da nisem več v rednem delovnem razmerju in s tem mi je bila odklonjena tudi zdravniška pomoč. Ob vsem tem sem pričel razmišljati, zakaj tako nekorekten odnos, sedaj, ko so bili leta in leta ti odnosi urejeni. Predvsem me boli to, da sem ves čas vestno in marljivo treniral, saj na tekmovaljih nisem zastopal sebe, temveč barve Jugoslavije.«

Kot sem seznanjen, so te po treh mesecih zopet sprejeli v delovno razmerje. Kako to?

»Po dolgih pregovarjanjih, opravičevanjih in prošnjah so me zopet s težavo sprejeli na delovno mesto v Viator TOZD Delavnice, čeprav nekaterim to ni bilo po volji.«

Kot si sam prej povedal, te niso obvestili in tudi nisi dobil nikakršne odločbe, da so ti prekinili delovno razmerje. Kako da se nisi obrnil na komisijo za delovna razmerja?

»Po dolgoletnem uspešnem sodelovanju in razumevanju z delovno organizacijo sem želel, da bi se taki odnosi nadaljevali do konca moje športne kariere. Želel sem tudi, da se po odsluženju vojaške obveznosti vrnem na delovno mesto, da bi, kolikor je mogoče, povrnil z delom tisto, kar je družba dala, da sem lahko nemoteno treniral in častno zastopal Jugoslavijo. Mislim, da si takega ravnanja nisem zaslužil,« je zaključil Mišo.

Zakaj še vedno v naši družbi nekateri menijo, da je človek, ki ne dosega več vrhunskih rezultatov v našem nacionalnem športu, navkljub svoji mladosti neuporaben za delo in ustvarjanje v naši skupnosti?

B. Jakovljevič